

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^α

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 8

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ἐνα ἀπόγευμα, πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Φασουλάκης-Δὸν Κιχώτης, ποῦ εἶχε περιπατήσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶδε ἔς ἓνα μεγάλο δάσος μιά παρέα ὅλο ἀπὸ καβαλλάριδες.

Μαζί των ἦταν καὶ μιά κυρία, ἡ ὁποία ἐκαβαλλίκευεν ἓνα ὠραῖο ἄλογο, κάτασπρ σὰν τὸ χιόνι.

Τὰ χαλινάρια του ἦσαν πράσινα, στολισομένα ὅλο μὲ ἀσῆμι.

Τὸ φόρεμα τῆς κυρίας ἦταν πράσινο καὶ ἀσημένιο, καὶ ἔστ' ἐξοχὴν ἐκράτοῦσε ἓνα μεγάλο πουλί, — καὶ τί πουλί; γεράκι! Ἀπὸ αὐτὸ πλέον ὁ Ἱππότης μας ἐκατάλαβεν, ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν μεγάλη ἀρχόντισσα. γιὰτὶ μόνον ἡ μεγάλες ἀρχόντισσες βγαίνουν ἔστ' ἐξοχὴν μὲ τὰ γεράκια.

— Τρέξε, λέγει τοῦ Σάντσου, τρέξε γρήγορα νὰ πέρσῃς ἔστ' ἀπὸ τὰ πόδια τῆς καὶ νὰ τὴν διαβεβαιώσῃς ὅτι εἶμαι ὁ πιστός σου Ἱππότης.

Ὁ Σάντσος το ἔκαμε.

— Σήκω ἐπάνω, φίλε μου, τοῦ λέγει τότε ἡ κυρία· ὁ ἱπποκόμος τέτοιου ἱπποκράτου Ἱππότης δὲν πρέπει νὰ μένῃ γονατιστός. Πήγαινε νὰ εἰπῇς ἔστ' ἐξοχὴν τὸν κύριόν σου, ὅτι πολλὰ ἀκούσαμε γι' αὐτόν γιὰ τὴν ἀνδρεία του, γιὰ τὰ κατορθώματά του καὶ ὅτι θὰ εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς, ὁ ἄνδρας μου καὶ ἐγώ, νὰ τον δεχθῶμε ἔστ' ἐξοχὴν πύργου. Μεγάλῃ μας τιμῇ νὰ φιλοξενήσωμε τὸν Ἀνδρειωμένον, πού τα ἔβαλε μὲ τόσους Γίγαντας, καὶ ἔστ' ἐξοχὴν τοὺς ἔκαμεν ὅλους Ἀνεμομύλους!

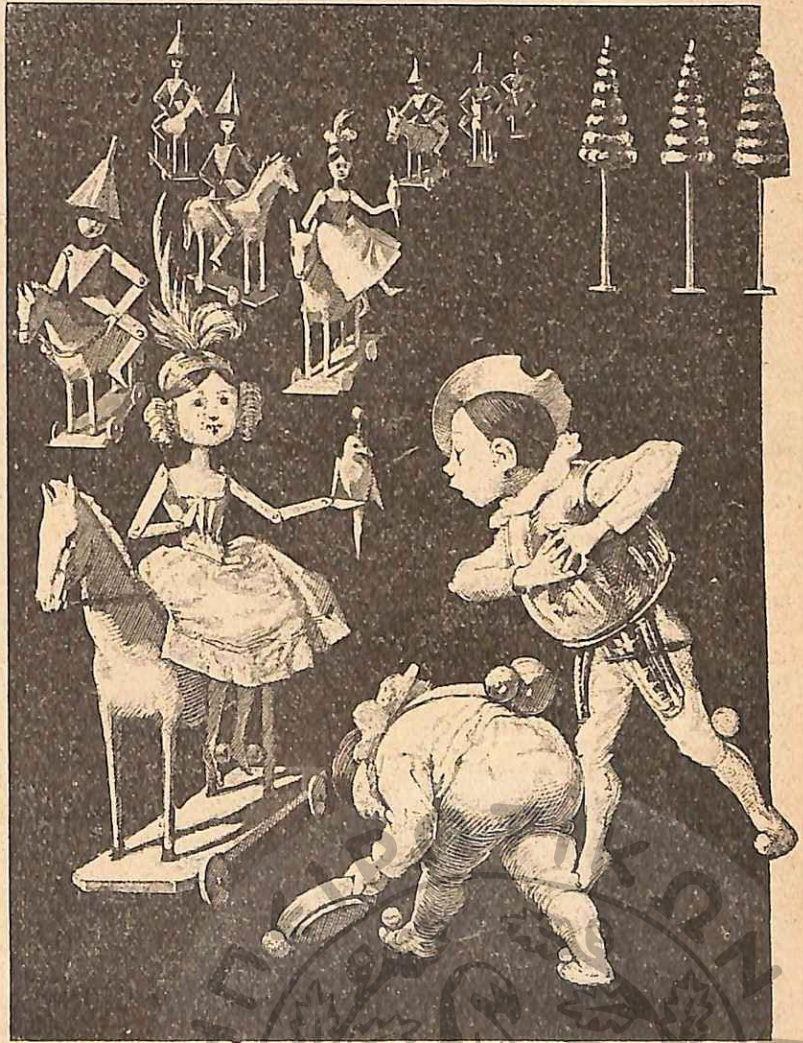
Καὶ ἡ ὠραία κυρία ὠδήγησε τὸν Φασουλάκην ἔστ' ἐξοχὴν πύργου τῆς, — ἀληθινὸν πύργον αὐτῇ τῇ φορᾷ, καὶ ὅχι πιά ξενοδοχεῖον...

Ἐκεῖ, ἔξω εὐμάρφῃ κορίτσια, — ποῦ δὲν ἦσαν ὑπηρετρίες, — τὸν ἐμβάσαν εἰς μίαν πλουσιωτάτην τραπεζαρίαν. Τοῦ ἔφεραν ἀνθόνερο γιὰ νὰ νιφθῇ, καὶ ἔπειτα τὸν ἐκάθισαν ἔστ' ἐξοχὴν τῇ τραπέζι, ἔστ' ἐξοχὴν τῇ τιμητικῇ θέσει, κοντὰ ἔστ' ἐξοχὴν τῇ πυργοδοσπότῃ, ποῦ ἦταν δούκα, καὶ κοντὰ ἔστ' ἐξοχὴν τῇ ὠραίᾳ κυρίᾳ, ποῦ ἦταν ἡ δούκισσα.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀφθονὰ καὶ ἐκλεκτά, ποῦ δὲν σὰς τα λέγω, γιὰ νὰ μὴ σας κεντήσω τὴν ὄρεξι.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ φίλος μας Σάντσος ἔτρωγε κάτω, ἔστ' ἐξοχὴν μαγειρεῖο, καὶ σὰν φοδερὸς φαγὰς ποῦ ἦτο, ἔφαγε γιὰ δέκα ἡμέρας τοῦλάχιστον!

[Συνέχεια προτεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Διαρκούσης τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, ὁ Πορτογάλος, καθὼς καὶ οἱ δύο του σύντροφοι ἔκαμαν λαμπρὸν κυνήγιον ἐλεφάντων. Καθὼς εἴπομεν, οἱ ἐλέφαντες εἶνε ἀκόμη πολυπληθεῖς εἰς τὴν λυδικήν χώραν. Τὰ περίχωρα τοῦ Οὐμπάγκη παρέχουν ἐνδιαίτημα ἀγαπῆτον εἰς αὐτοὺς, δάση ἀπέραντα ἢ πεδιάδας ἐλώδεις, τὰς ὁποίας καὶ προτιμοῦν. Ζοῦν ἐδῶ κατ' ἀγέλας, διεσπασμένως συνήθως ὑπὸ γηραιῶν τινος ἄρρενος. Ἐλκύνοντες αὐτοὺς εἰς παγίδας ἢ προσβάλλοντες ὅταν τοὺς συνήθων μεμονωμένους, ὁ Οὐρδαξ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐφένευσαν πολλοὺς ἐλέφαντας, ἂν ὅχι ἄνευ κινδύνου ἢ κόπου, τουλάχιστον ἄνευ ἀπεικταίου... Ἀλλ' ἡ μηχανὴ αὐτῆς ἀγέλης, τὴν ὁποίαν συνήθων τώρα ἐπὶ τοῦ δρόμου των, καὶ ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς ὁποίας ἀντήχει ἡ πεδιάς, δὲν ἠπέλκει νὰ συντρέψῃ κατὰ τὴν διάδοσιν τῆς ὁλόκληρον τὸ κερβάνιον;...

Ἄν ὁ Πορτογάλος ἔλαθε κινδύνον νὰ διοργανώτῃ ἄμυναν, ὅταν ἐπίστευεν εἰς ἐπικείμενὴν προσβολὴν ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐναντίον τοιαύτης ἐπιδρομῆς;... Ἀπὸ τὸ κερβάνιον δὲν ὅχι ἔμμενον μετ' ὀλίγον παρὰ ἐρείπια καὶ κόνις... Τὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας συνωπίζετο εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: Τὸ προσωπικὸν τοῦ κερβανίου θὰ κατάρθων νὰ φυλαχθῇ, διασκορπιζόμενον εἰς τὴν πεδιάδα;... Σημειωτέον, ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ ἐλέφαντος εἶνε τεραστίαι, καὶ ὅτι ἵππος καλπαζὼν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τον προσπεράσῃ.

—Πρέπει νὰ φύγωμεν... νὰ φύγωμεν ἀμέσως!... εἶπεν ὁ Κάμης, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πορτογάλον.

—Νὰ φύγωμεν!... ἀνέκραξεν ὁ Οὐρδαξ.

Ὁ δυστυχὴς ἔμπορος ἐνόει, ὅτι διὰ τοῦτου θὰ ἔχανεν ὅλον τὸ προῖον τῆς κοπιώδους ἐκδρομῆς του. Ἀλλὰ μήπως θὰ το ἔσωζεν, ἂν ἔμμενον ἐκεῖ, καὶ μήπως δὲν θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐπιμένῃ εἰς ἀντίστασιν ἀδύνατον;

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἀνέμενον νὰ ληφθῇ μίαν ἀπόφασιν, ἀποφασισμένοι νὰ ὑποκύβουν εἰς αὐτήν, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ ἦτο.

Ἐν τούτοις ἡ ἀγέλη ἐπλησίαζε, καὶ μετὰ τοιοῦτον θόρυβον, ὥστε μάλιστα κατάρθων νὰ κοῦνται ὀμιλοῦντες.

Ὁ ὁδηγὸς ἐπανελάθεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πομακρυνοῦν τὸ ταχύτερον.

—Πρὸς ποίαν διεύθυνσιν; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

—Πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

—Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς;

—Ὁ κίνδυνος εἶνε μεγαλύτερος ἐδῶ παρὰ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Ἄν ἦτο τοῦτο ἀκριβές, ποῖος ἠδύνατο νὰ το βεβαιώσῃ;... Ὁπωςδήποτε, ὑπῆρχε τουλάχιστον ἡ βεβαιότης, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνουν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Διὰ νὰ πορφυροῦν τὴν καταστροφὴν, ἔν μόνον εἶχον νὰ κάμουν: νὰ καταφύγουν ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ἀλλὰ ὅχι εἶχον καιρὸν;... Πότε νὰ διανύσουν δύο χιλιόμετρα, ἂν ὅχι ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων ἀπείχε μάλιστα ἐν;...

Καθὼς ἐπερίμενε διαταγὴν ἀπὸ τὸν Οὐρδαξ, διαταγὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ δώσῃ.

Τέλος ἀνέκραξε:

—Τὸ ἀμάξι!... τὸ ἀμάξι!... Ἄς το τοποθετήσωμεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν γήλορον... Ἴσως ἐκεῖ ὅχι γλυτώσῃ...

—Εἶνε πολὺ ἀργά, ἀπεκρίθη ὁ ἰδηγός.

—Κάμει, ὅτι σοῦ λέγω!... διέταξεν ὁ Πορτογάλος.

—Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Κάμης.

Τῶντι, τρόπος δὲν ὑπῆρχεν. Οἱ βόες τοῦ ἀμαξίου, θραύσαντες τὰ δεσμά των, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ μάλιστα, τρεῖς ὅχι ἀπὸ τὸν φόβον των, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ἀγέλην τῶν ἐλεφάντων, ἡ ὁποία θὰ τοὺς κατεπάτει καὶ ὅχι τοὺς συνέτριβεν ὡς σαύρας.

Τοῦτο βλέπων ὁ Οὐρδαξ, ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ προσωπικοῦ του.

—Νὰ ἔλθουν ἐδῶ οἱ ἀχθοφόροι!... ἐφώναξε.

—Ποιοὶ ἀχθοφόροι; εἶπεν ὁ Κάμης. Δέν τους βλέπετε ποὺ τῶδαναν ἔστὰ πόδια;...

—Οἱ ἀνδρῶν!... ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ναί, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μαῦροι εἶχον τραπῆς εἰς φυγὴν. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀποκομιζόντες τὰ κιδώνια, ἄλλοι δὲ φορτωμένοι τοὺς χαυλιόδοντας, διηρθύνοντο πρὸς δυσμὰς καὶ ἐγκατέλειπον τὸν ἀρχηγὸν των, ὡς ἀνδρῶν συγχρόνως καὶ ὡς κλέπται!

Δέν εἶχαν πλέον καμμίαν ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Δέν θὰ ἐπανήρχοντο. Ὅχι εὐρίσκον ἄστυον εἰς τὰ χωρία τῶν ἰθαγενῶν. Ἐξ ὅλου τοῦ κερβανίου, ἀπέμειναν ἐκεῖ ὁ Πορτογάλος, ὁ ὁδηγός, ὁ Γάλλος, ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ὁ μικρὸς ἰθαγενής.

—Τὸ ἀμάξι!... τὸ ἀμάξι!... ἐπανελάθεν ὁ Οὐρδαξ, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ το ἐξασφαλίσῃ ὀπισθεν τοῦ γηλόρου.

Ὁ Κάμης, μολοντί, ἔδλεπε τὸ ἀνωφελὲς τοῦ πράγματος, ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Μάξ Οὐμπέρ καὶ τοῦ Τζὼν Κόρτ. τὸ ἀμάξιον ἐσύρθη μέχρι τῶν δένδρων. Ἴσως θὰ ἐσώζετο, ἂν ἡ ἀγέλη, φθάνουσα παρὰ τὴν συστάδα τῶν ταμαρινοδένδρων, ἤθελε διαίρειν εἰς δύο...

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπῆλθεν ἀρχετὴν

ῶραν, καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, ἦτο πολὺ ἄργα πλέον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ δάσος.

Τοῦτο ἦτο τόσον φανερόν, ὥστε ὁ Κάμης δὲν ἐδίστασε νὰ φωνάξῃ:

—Εἰς τὰ δένδρα!

Ἐν μόνον καταφύγιον παρουσιάζετο. Ἄνθρωποι εἰσέλθοντες εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων, διὰ νὰ πορφυροῦν τουλάχιστον τὴν πρώτην σύγκρουσιν.

Προτῆτα, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀμάξιον. Ἐφορτώθησαν ὅλα τὰ δέματα τῶν φυσικῶν, ὅσα ἔμμενον, ἐξασφαλίζοντες οὕτω τὴν χρῆσιν τῶν καραμβινῶν, — εἴτε τώρα ἐναντίον τῶν ἐλεφάντων ἔπρεπε νὰ τὰς μεταχειρισθῶν, εἴτε ἀργότερα, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, — τοῦτο δὲ ἔγινεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Οὐρδαξ καὶ τοῦ Κάμης, ὁ ὁποῖος ἐσκέφθη νὰ συμπαράσῃ τὸν πέλεκυν του καὶ τὸ φλασκίον του. Διασχίζοντες τὰς κάτω χώρας τοῦ Οὐμπάγκη, τίς οἶδεν ἂν οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτοὺς δὲν κατάρθωναν νὰ φθάσουν εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς ἀκτῆς;...

Τί ὥρα ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην;... Ἐνδεκά καὶ δεκάεπτά. Τοῦτο ἐξηκρίβωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, φωτίσας τὸ ὥρολόγιόν του δι' ἐνὸς πυρείου. Ἡ ψυχραιμία του δὲν τον εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, τοῦτο δὲ τῷ ἐπέτρεπε νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ τῆς καταστάσεως, πολὺ ἐπικινδύνου κατὰ τὴν γνώμην του καὶ καθ' αὐτὸ ἀδιεξόδου, ἐν ᾧ περιπτώσει οἱ ἐλέφαντες ἠθελον σταματήσει παρὰ τὸν γήλορον, ἀντὶ νὰ τραποῦν πρὸς δυσμὰς ἢ πρὸς ἀνατολὰς τῆς πεδιάδος.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ, νευρικώτερος, ἔχων ἐπίσης συναίσθησιν τοῦ κινδύνου, ἐπηγαίνοντο πλησίον τοῦ ἀμαξίου, παρατηρῶν τὸν τεράστιον ἐκείνον κυματοειδῆ ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἀπεσπᾶτο, ὀλονὲν σκοτεινότερος, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

—Εἰδὼ ἐχρειάζοντο κανόνια!... ἐψιθύρουν.

Ὁ Κάμης ὅμως δὲν ἐξεδήλωνεν ὅτι ἠσθάνετο. Εἶχε τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἀπάθειαν τοῦ Ἀφρικανοῦ μετὰ τὸ ἀραβικὸν αἷμα, τὸ αἷμα αὐτὸ τὸ πυκνότερον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ λευκοῦ, τὸ ὀλιγώτερον ἐρυθρόν, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν εὐαισθησίαν ἀμβλυτέραν καὶ δὲν ἀνέχεται οὔτε τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ φυσικοῦ πόνου. Μετὰ δύο ρεβόλβερ εἰς τὴν ζώνην του, μετὰ τὸ τουφέκιόν του ἑτοιμὸν νὰ σκοπεύσῃ, ὁ Κάμης ἐπερίμενε.

Ὅσον διὰ τὸν Πορτογάλον, ἀνίκανος αὐτοὺς νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισίαν του, ἐσυλλογίζετο πολὺ περισσότερον τὴν ἀνεπανόρθωτον ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, παρὰ τὸν φόβον κινδύνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἠπέλκει. Διὰ τοῦτο παρεπονέτο ὀλονὲν, ἐμεμψιμοίρει, ὕβριζεν, ἐβλασφῆμι.

Ὁ Λάγκας ἐστέκετο πλησίον τοῦ Τζὼν Κόρτ, κ' ἐκτύπαζε τὸν Μάξ Οὐμπέρ. Δέν ἐφάνετο κανένα φόβον, οὔτε ἐφοβεῖτο

ἐφ' ὅσον οἱ δύο φίλοι του ἦσαν ἐκεῖ.

Ἐν τούτοις, ὁ ἐκχωρητικὸς θόρυβος ἀντήχει· μ' ἐντασιν φοβεράν, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων. Τὰ σαλπύματα τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων σιαγόνων ἐγίνοντο διπλασίως δεύτερα, καὶ ἠσθάνετο τις φύσημα ταράσσειν τὴν ἀτμόσφαιραν, ὥστε ἀνέμου θυέλλης. Ἐκ τῆς ἀποστάσεως ταύτης τῶν τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων βημάτων, καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, τὰ παχύδεσμα προσελάμβανον διαστάσεις ὑπερμέτρως γιγαντιαίας. Καὶ ἦτο ὡς παρέλασις μυθολογικῶν τεράτων, τῶν ὁποίων αἱ προδοτικαὶ δες, ὡς χιλιάδες ὄψεων, συνεστρέφοντο, ἐσφάζοντο μηχανωδῶς.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ

—Οὐρ καὶ σεῖς τὰ κορίτσια!... Ὅλα μᾶς τα χαλάτε... δὲν ξεύρετε παρὰ νὰ κλαίτε καὶ νὰ ξεφωνίζετε γιὰ τὸ τίποτε; λιποθυμεῖτε γιὰ μίαν γρατζουνιά... τὰ χάνετε μετὰ τὸ παραμικρόν... ἔστὸ δρόμο κουράζεσθε ἀμέσως... ὅτι βλέπετε τὸ φοδᾶσθαι... οὐρ!

—Μά, Γιάγκο!...

Αὐτὸ μόνον ἠμπόρεσαν νὰ ψιθυρίσουν αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Γιάγκου. Τὰς ἐθύμωεν ὅχι τόσον ὁ αὐθόρως καὶ περιφρονητικὸς τόνος τοῦ κατηγορητήριου, ἀλλὰ προπάντων ἡ μεγάλη του ἀδικία.

—Μά, Γιάγκο, ἐπανελάθεν ἡ Ἐρασμία, μάλιστα κατάρθων νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης· ἐκλαυσα ἐγὼ χθές, ποῦ μ' ἐρριζες κάτω;

—Κ' ἐγὼ, ἐφώναξεν ἡ Ἀγγελικουλά, φοβήθηκα προχθές ποῦ μ' ἐκλείσεις ἔστη σκοτεινὴ καμαρούλα;

—Δέν λέγω ὅχι... ὑπέλαθεν ὁ κατήγορος· μὰ, ὅτι καὶ ἂν πῆτε, πάντα σεῖς τὰ κορίτσια...

—Φθάνει! ἔλεος! ἐφώναξεν ἡ Ἐρασμία· γνωρίζομεν πλέον τὴν γνώμην σου.

—Καὶ δέν θὰ με κάμειτε νὰ τὴν ἀλλάξω ποτέ.

—Θά τὴν ἀλλάξῃς...

—Στοιχηματίζω, ὅτι δέν θὰ τὴν ἀλλάξω.

Ἐκτυπᾶντο, ὡς νὰ ἐμετρῶντο διὰ τοῦ βλεμματός. Εἶχον ὅμως καλὸν χαρακτήρα, καὶ ὁ θυμὸς των δὲν ἐκρατοῦσε. Δι' αὐτὸ ἔδωκαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ γέλια. Ἀλλ' ἀμέσως ὁ Γιάγκος, κινῶν μυστηριωδῶς τὴν κεφαλὴν του, εἶπε:

—Θά το ἰδοῦμε.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ σπῆτι τοῦ πάππου ἦτο πλησίον τοῦ ἰδιοῦ των. Εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον τα ἐχώριζε, μέσα εἰς τὸ δάσος, ὑπῆρχεν ἕνα κιδόσκι, εἰς τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐπήγαιναν κ' ἐδιασκέδαζαν.

Ἦτο Σάββατον.

—Ἐ, ὅχι πᾶμε αὐριο νὰ φάμε ἔστὸν παπποῦ; ἠρώτησε μετὰ τινος ὥρας ὁ Γιάγκος, μετὰ τὸ φυσικώτερον ὕφος τοῦ κόσμου.

—Θελεῖ καὶ ρώτημα; ἂν οὐ πηγαίνωμεν καθε Κυριακὴν ἢ ἀπῆλθον ἡ Ἐρασμία.

—Τότε λοιπόν, θελετε νὰ πᾶμε πεζῇ; Ὅχι ξεκινήσωμεν πρωτὶ-πρωί, θὰ πάρωμε μαζί τὸ πρόγευμά μας, καὶ θὰ κάμωμεν ἕνα σταθμὸν εἰς τὸ κιδόσκι. Τί λέτε;

—Λαμπρὰ ἰδέα! Πέρνομεν μαζί μας καὶ τὸν Κωστάκη;

Ὁ Κωστάκης ἦτο τὸ μικρὸν ἀδελφάκι των.

—Ἀκούς ἐκεῖ! εἶπε προθυμότητος ὁ Γιάγκος.

Ἐξεκίνησαν χαρούμενοι, ἀλλὰ δὲν ἐπεριπατοῦσαν γρήγορα. Τὰ ποδαράκια τοῦ Κωστάκη δὲν ἄνοιγαν πολὺ, καὶ οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ ρυθμίζον τὸ βῆμά των μετὰ τὸ ἰδικόν του. Ἀλλως τε ἐπέμενε νὰ πάρῃ μαζί του τὸ καροτάκι του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐθρόνιασε τὸ προβατάκι του καὶ ἐξευξέτο ξύλινον ἀλογάκι του.

Ἡ Ἐρασμία τον ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐπρόσχε τὸ καροτάκι του.

Σὲ ὀλίγον ὁ ἕνας τροχὸς ἐβόηκε... πρῶτον ἐμπόδιον! Ἡ Ἐρασμία τον ἐδεῖσε στερεὰ μετὰ σπᾶγον. Ἀλλ' ἐν ᾧ κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐπισκευήν, τὸ προβατάκι ἐκατρακύλισεν εἰς τὴν τάφρον. Ὁ Κωστάκης ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ.

—Σῶπα καὶ θὰ κατεβῶ νὰ σοῦ το σηκώσω! εἶπεν ἡ Ἀγγελικουλά.

Μετὰ πολλὰ, τὸ κερβάνιον ἐξεκίνησε πάλιν, ἀλλὰ ὁ τροχὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε δέσῃ πάρα πολὺ σφιγνὰ ἡ Ἐρασμία, ἐσφῆνκε μετὰ τὸν σπᾶγον καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ γυρίσῃ. Ἐπειτα ἐβόηκε καὶ ὁ δευτέρος. Ἀλλο σταμάτισμα!... Κανὲν παράπονον ὅμως δὲν ἠκούσθη. Ἡ Ἐρασμία ἐσῆκωσε τὸ καλαθάκι τῆς, ἡ Ἀγγελικουλά τὸ προβατάκι, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. Τὸ ἀμαξάκι, ἀδαιμόν, ἐσύρετο ἀπὸ πίσω πότε μετὰ τὸ ἐν πλευρόν, καὶ πότε μετὰ τὸ ἄλλο.

Ἐξάφην ἡ Ἀγγελικουλά, ἡ ὁποία ἐπήγαγεν ἐμπρός, ὀπισθοχώρησε καὶ ἀπλωσε τὰ χεῖρά, ὡς διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἄλλους νὰ προχωρήσουν:

—Ἐνα φεῖδι!

Ὁ Γιάγκος ὤρμησε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του. Ἡ Ἐρασμία δὲν ἐφώναξε καθόλου· ἀλλ' ἐπέταξεν εὐθὺς τὸ καλαθάκι τῆς, κ' ἐσῆκωσε τὸν Κωστάκην εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς.

—Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος.

Καὶ ὀπισθεῖς μετὰ μίαν μεγάλην πέτραν, διέταξε: — Σταθῆτε!

Ἡ ἐλπίδα ἦτο πλέον μακριὰ διὰ περικοπῆς ἀσφάλειαν ὅμως, ὁ Γιάγκος ἐκτύπησε μετὰ τὸ μπαστοῦνι του ὅλους τοὺς

θάμνους γύρω. Ἐπειτα ἐστράφη καὶ παρετήρησε τὰς ἀδελφὰς του.

—Φυβήθηκα! εἶπεν ἡ Ἀγγελικουλά· πέρασε τόσον ἔξαρνα ἀπὸ μπροστὰ μου! Τίποτε ἄλλο.

Ἐπιτέλους ἐφθασαν εἰς τὸ κιδόσκι.

—Νὰ φάμε, εἶπεν ἡ Ἐρασμία, γιὰ τὸ πεινῶ πολὺ.

Ἀλλοίμονον!... τὰ δύο αὐγά, ποῦ εἶχε κρύψῃ εἰς τὸ καλαθάκι τῆς, δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἐκεῖ. Ἐκύλισαν, φαίνεται, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ, τὴν ὥραν ποῦ το ἐπέταξε, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν Κωστάκην.

—Δέν πειράζει, εἶπεν ἡ Ἐρασμία, τρώγω ψωμί καὶ τυρί.

—Ἐρασμία! ἐφώναξεν ἡ Ἀγγελικουλά μετὰ τόνον μομφῆς· καὶ νομίζεις ὅτι θὰ φάμε ταῦτά μας, χωρὶς νὰ τα μοιρασθῶμε;

—Ἡ λιτότης εἶνε ἡ πρώτη ἀρετὴ τῶν ταξιδιωτῶν! εἶπε φαιδρῶς ὁ Γιάγκος.

Ἐφαγαν, ἐξεκουράσθησαν, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δρόμου δὲν τοὺς ἐφάνη τίποτε. Ἀλλως τε ὁ μικρὸς Κωστάκης παρεδόθη πλέον εἰς τὰς φροντίδας τῆς νταντῆς του.

Εἰς τὸν πάππον διηγῆθησαν ἀμέσως τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς περιπετείας τῆς ἐκδρομῆς.

—Δέν ξεύρετε ὅμως κ' ἕνα ἄλλο, ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος γελῶν, γιὰ τὸ δέν το ξεύρουσιν ἀκόμη οὔτε αὐτεῖς!... χωρὶς νὰ το ὑποπτεύσουν, τὰς εἶχα ὑπὸ δοκιμὴν, καὶ ἐκέρδισαν ἕνα στοίχημα. Τὸ ἔχασα ἐγώ... διότι τὸ φεῖδι...

—Τὸ φεῖδι;... ἐφώναξαν μαζί ἡ Ἐρασμία καὶ ἡ Ἀγγελικουλά.

—Τὸ φεῖδι... νὰ το!

Καὶ ὁ Γιάγκος ἔδωκεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα φεῖδι ψευτικόν, τὸ ὁποῖον ἐκουρδίζετο καὶ ἐζωντάνευεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

—Μοῦ το ἔχαρισε τὴν πρωτοχρονίαν ἕνας φίλος μου, καὶ ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ το χρησιμοποιοῦσιν.

—Δηλαδή νὰ μας τρομάξῃς, εἶπεν ἡ Ἐρασμία.

—Ναί, ἀλλὰ δέν το κατάρθωσα... δέν κατάρθωσα τουλάχιστον νὰ σας κάμω νὰ λιποθυμήσετε, καθὼς ἤλπιζα. Ἐχάσα τὸ ἀναγνωρίζω, καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ πληρώσω τὸ στοίχημα.

—Κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ πάππος, ὅταν ἐξηγήθησαν ὅλα, — σὰς συγχάριω. Εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος μαζί σας, ἀγαπηταί μου. Εὐγε ποῦ ὑπεφέρατε χωρὶς μουρμούραν, τὸν κέπον τὴν ζέστην καὶ τὰ ἐμπόδια. Εὐγε διὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος, ποῦ ἐδείξατε τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου, ἀντὶ νὰ τα χάσετε, νὰ φωνάξετε, ἢ νὰ λιποθυμήσετε. Εὐγε! ἔτσι σὰς θέλω!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΩΡΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ θαυμάσιον παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γνωρίσετε σήμερον, ὁ μικρὸς αὐτὸς μουσικὸς εἶνε Ἑλλην καὶ ὀνομάζεται Λώρης Μαργαρίτης. Ἐγενήθη τὴν 2 Αὐγούστου 1895, ἐπομένως εἶνε μόλις ἑπταετής. Ἀλλ' ἰδοὺ δὲ ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἤρχισε νὰ γίνεταί διάσκησις, καὶ ἂν ἦς ἡμέρας ἐγνωσθῇ ἡ ἐκπληκτικὴ ἱστορία του, ὅλοι πλεον ὀμιλοῦν δι' αὐτόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ « Διάπλσις » σπεύδει νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του, μὲ ἰδιαιτέραν μάλιστα χαρὰν καὶ υπερηφάνειαν, ἂν ὁ Λώρης Μαργαρίτης ἀνήκει εἰς τὴν πολυμελὴ τῆς οἰκογένειαν, — εἶνε δηλαδὴ συνδρομητὴς τῆς, καὶ μάλιστα... ξιπαθωμένος.

Ἡ μουσικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ μικροῦ Λώρη ἐξέλαμψεν ὅλως διόλου ἀποτόμως. Μὲχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ κυρία Μαργαρίτου δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τίποτε ἐκτακτὸν εἰς τὸ παιδίον της, παρὰ μόνον ὅτι, ἀπὸ πολὺ μικρῆς ἡλικίας, τὴν ἤκουε προσεκτικώτατα ὅσας ἐπαίξε: πιάνο Ὠρας ὁλοκλήρους ἐκάθητο πλὴσιον τῆς, ἀκίνητον, μὲ ὀρθοκροτικὴν προσήλωσιν, καὶ δὲν ἐσηκώνετο, παρ' ὅφ' οὐ ἡ μητέρα του ἐτελείονε τὸ παιζιμόν της.

Ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον ἡ κυρία Μαργαρίτου ἤρχισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὸν μικρὸν Λώρη τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς μουσικῆς. Μόλις τῷ εἶχε κάμῃ τρία-τέσσαρα μαθήματα, ὅταν συνέβη αὐτό που θὰ σὰς διηγῇ. Μίαν ἡμέραν, ἡ κυρία Μαργαρίτου, εὐρισκόμενη εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον, ἤκουσεν ἑξαφνα νὰ παίζουν πιάνο εἰς τὴν σάλαν. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ ἐξαδέλφη τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἐπεσκέπτετο συχνά, καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ κομμάτι. Ἀλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ἔκαμε νὰ εἰσέλθῃ, τὴν καθήλωσεν εἰς τὴν θύραν τὸ καταπληκτικὸν θέαμα: Ὁ μικρὸς Λώρης καθήμενος πρὸ τοῦ κλειδοκρυβάλου, καὶ παίζων τεμάχιον ἄγνωστον, πρωτότυπον, ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως!..

Φαντάζεσθε ἂν δὲν τα ἔχασεν ἡ μητέρα... Δὲν ἦτο ἐκπληξίς ἀπλή, ἦτο τρόμος, ὡς ἐνώπιον θαύματος. Θὰ ἐνόμι-

σε βέβαια πρὸς στιγμὴν ὅτι κάποια ὑπερφυσική, θεία δύναμις, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα αὐτὸ, ἐπεφύτησεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἑπταετοῦς ἐκείνου παιδίου, τοῦ ἀδιδάκτου, διὰ νὰ συνθέτῃ εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ἵστίαν τῶν ἄλλων παιδίων μόλις καὶ μετὰ βίας κατὰρθόντων νὰ παίζουν μίαν κλίμακα... Καὶ ἡ θεία αὕτη δύναμις ἦτο ἡ μεγαλοφυΐα, ἡ πρόωρος μεγαλοφυΐα, ἡ ἀποκαλυπτομένη δια πρώτην φοράν εἰς τὴν εὐτυχὴ μητέρα. Ἀλλ' εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῇ. Δὲν ἀφῆκε κραυγὴν, δὲν ἐφανέρωσε κατ' οὐδένα τρόπον τὴν παρουσίαν τῆς εἰς τὸν μικρὸν μουσουργόν· καὶ ὅφ' οὐ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς ὑπερτάτης συγκινήσεως, ἀπεσύρθη ἀθόρυβως εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα...

Τότε ἔκαμιν ὅτι κάθε φιλόστοργος καὶ συνετὴ μητέρα θὰ ἔκαμιν εἰς ὅμοιαν περιστάσιν. Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Λώρη, ἔγραψεν εἰς τὸν στυλόν της — στρατιωτικὸν ἱατρὸν, διχρῆνοντα τῶρα εἰς τὴν Λευκάδα, — καὶ τῷ ἐξήγησε συμβουλὴν περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ

κ. Μαργαρίτης τῇ ἀπήντησε νὰ συμβουλευθῇ τὴν

κ. Νάξον, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὁδεῖου

Ὁ κ. Νάξος, ἀκούσας τὴν διήγησιν τῆς κυρίας Μαργαρίτου, ἐνόμισεν κατ' ἀρχὰς ὅτι πρόκειται περὶ συνήθους μουσικοῦ ταλάντου, τὸ ὅποιον ὑπερτίμα ἡ μητρικὴ στοργή. Ἀλλ' ἄμα ἐγνωρίσας τὸν μικρὸν Λώρη, ἄμα τὸν ἐξήτασεν, ἄμα ἤκουσε τὰς συνθέσεις του, τότε εἶδε καὶ αὐτὸς ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον μεγαλοφυΐας ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι σπανιστάτα ἐμφανίζονται.

Καὶ ἐδέχθη τὸν μικρὸν ἄστέρα εἰς τὸ Ὁδεῖον, καὶ ἀνέλαθεν αὐτὸς τὴν διδασκαλίαν του. Τώρα στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὰς μεγάλων τέρως τῶν ἐλπίδων. Ὁ ἀστὴρ θὰ μεσουρανῇ καὶ θὰ καταυγάτῃ μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τὸ μουσικὸν σπεῖρωμα τῆς Ἑλλάδος. Διατὶ ὅχι; Ὁ, τι φροδότησαν κατ' ἀρχάς, ὅτι δηλαδὴ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς μουσικῆς ἐπιδόσεως εἶνε παροδικόν, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἡλικίαν ἡ ἰδιοφυΐα θὰ ἐξαφανισθῇ, δὲν φαίνεται πιθανόν. Ὁ μικρὸς Μαργαρίτης ἀναπτύσσεται φυσιολογικώτατα, ἀντιλαμβάνεται θαυμασίως ὅτι τὸν διδάσκουν καὶ προχωρεῖ κανονικῶς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν

φόβος νὰ στῇ α.μ.α.τ.ή.σ.η. Καὶ ὅφ' οὐ ἀπὸ τῶρα, ποῦ εἶνε ἑπταετής, ἔχει συνθέσῃ τεράστια σοφάρια, — ὅπως ἐκεῖνο, π. γ. τὸ ἵπσιον ἀποδίδει διὰ τῶν ἤχων καὶ διὰ τοῦ ρυθμοῦ τὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ μίαν τρικυρίαν, — φαντασθῇτε τί θαύματα θὰ κάμῃ, ὅταν θάνηρωθῇ, καὶ θὰ ἰσχυροποιῇ τὸ φυσικόν του χάρισμα διὰ τῆς μελέτης. Ἀλλως τε τὸ φαινόμενον τῆς πρώτου ἀναπτύξεως δὲν εἶνε σπάνιον εἰς τοὺς καλλιτέχνας, καὶ προπάντων εἰς τοὺς μουσικοὺς. Σχεδὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ Μότσαρτ καὶ ὁ Μπετόβεν ἤρχισαν νὰ συνθέτουν.

Χαρακτηριστικὰ εἶνε καὶ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ μικροῦ μουσικοῦ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ συνέθεσε τὸ πρῶτόν του ἔργον, νέφος μελαγχολίας σκιαῖται κάποτε τὸ ὄρατόν του πρόσωπον. Ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἔρχεται αἰφνιδίως, καὶ τότε παθαίνεται τόσον, ὥστε τρέμει ὀλέκλῃρος. Μίαν νύκτα ἐπέμνε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ παίζῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἄφινε, φοβούμενὴ μήπως κρυολογήσῃ:

— Ἀφίσε με, μαμά μου! ἐφώναζεν· ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν μου, ποῦ ἂν δὲν το παίζω τῶρα, δὲν θὰ το παίζω ποτέ!

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ιδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ὅτι νομίζει ὅτι αὐτό που κάμνει εἰμποροῦν νὰ το κάμουν ἐξαίρετα καὶ ὅλα τὰ παιδιά... Παρευρεθεῖς εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὁδεῖου, ὅταν μαθηταὶ καὶ μαθητρίαι ἐπαίξαν ἀπὸ μνήμης, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του:

— Εἶδες, μαμά; Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ἐπαίξαν κομμάτια δικὰ τῶν.

Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ διὰ πολὺν καιρὸν τὴν ἀφέλειαν αὐτὴν, καὶ οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχῃ. Ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ συναίσθησις τῆς ἀξίας του θὰ τὸν κάμῃ ἀκόμη καλλιτέρον· καὶ ἂν εἶνε πραγματικῶς μεγαλοφυΐα, τίποτε δὲν θὰ τοῦ κάμῃ κακόν: οὐτε ὁ υπερβολικὸς ἐπαινος, οὐτε ἡ κολακεία, οὐτε ὁ φόβος. Θὰ τραβήξῃ ἴσα τὸν δρόμον του, καὶ θὰ κατανικήσῃ μοιραίως ὅλα τὰ ἐμπόδια...

Πόσον εἶνε συμπαθὴς καὶ ἐκφραστικὴ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λώρη Μαργαρίτου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς το εἰπῶ. Σὰς το λέγει ἡ ἐνώπιόν σας πιστοτάτη εἰκόνα.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μικρά πράγματα ἀπαρτίζουν τὴν ἐντέλειαν· ἀλλ' ἡ ἐντέλεια δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα

Οὐδεὶς εἶνε πλούσιος, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πλούσια· καὶ οὐδεὶς εἶνε πτωχός, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πτωχή.

Ὁ χαρακτὴρ εἶνε ἐνδυμα, τὸ ὅποιον ὑφαίνει διαρκῶς ἡ ψυχὴ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Πῶς κατῳρθώσε νὰ πλησιάζης; ἠρώτησεν ὁ Ζουμπέρ.

— Δὲν ἔρεγγεν... οἱ στρατιῶται ἐκοιμῶντο... οἱ ἀρχηγοὶ συνωμιλοῦσαν εἰς τὴν σκηνήν... Ὁ Μαριμπῆς ἐξέκαμε τοὺς δύο φρουρούς... ἔτσι ἡμπόρεσα νὰ πλησιάσω καὶ νὰκούσω.

Ὁ Ζουμπέρ ἐκύτταξε πάλιν τὸ κοράσιον. Τὸ ἐξήτασε καλὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν... Καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένος. Λαβὼν αἰφνιδίαν ἀπόρασιν, διεσκόρπισε τοὺς ἄνδρας του, ἔδωκεν ὁδηγίαν καὶ διαταγὰς συντόμως...

Ἀμέσως ἐπτά ὀκτὼ στρατιῶται, ὀπλισμένοι μὲ ἀξίνες, ἤρχισαν νὰ σκάπτουν τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς... Ἡ ἐργασία ἐγίνε γρήγορα... Ὑπὸ τὰς σιδηρὰς ράβδους, αἱ ὁποῖαι ἐξεχώθησαν, ἔβαλαν μερικὰ φυσίγγια δυναμίτιδος, μὲ μακρὰ φυτίλια.

Οἱ στρατιῶται ἐκρύβθησαν ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἐξηπλωμένοι. Εἰς μόνον ἔμεινε διὰ νὰνῶσῃ τὰ φυτίλια, καὶ ἐπειτα ἀπεμακρύνθη καὶ αὐτὸς τρέχων.

Ἰσχυρὰ ἐκρηξὶς ἀντήχησε μετ' ὀλίγον. Σιδηρὰ χῶματα, πέτραι, ἀνετινάχθησαν εὐρδην μίγδην.

Τώρα ἡ ἀγγλικὴ ἀμαξοστοιχία ἡμποροῦσε νὰ ἐλθῃ...

Τὴν ἐπερίμεναν, κρυμμένοι ἐκεῖ, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐπειτα τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ σείεται μακρόθεν... τὸ ἰσχυρὸν ἄσθμα τῆς ἀτμομηχανῆς ἠκούσθη... ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐφάνη προβάλλουσα ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Κατέφθανε ταχέως ὡς ἀστραπή, διήρχετο ἐμπροσθεν τῶν θάμνων. Οὐτὲς ἑνας Βόερ δὲν ἐκινεῖτο.

Ἐξαφνα, ὁ μηχανικός, παρατηρήσας τὴν καταστροφὴν τῆς γραμμῆς, ἐδοκίμασε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀτμομηχανήν. Ὁ ἔξυς συριγμὸς διέσχισε τὸν ἀέρα, ὡς σημεῖον κινδύνου. Ἦτο ἀργά.

Ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ. Ἠκούσθη κρότος ἀπαίσιος καὶ ἡ μηχανὴ ἐστάθη ἀποτόμως. Εἶχεν ἐκτροχισθῇ.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα βαγόνια ὥρμησαν τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου ὡς θηρία μαρινόμενα. Κραυγαὶ ἀντήχησαν, κραυγαὶ ἀγωνίας καὶ τρόμου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, οἱ Βόερς ἐπετάχθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν.

Ἀπὸ τὰ βαγόνια, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀβλαβῆ, οἱ Ἀγγλοὶ ἀνταπεκρίθησαν.

Οἱ Βόερς τότε ἔκαμαν ἐφοδὸν λυσσαλέαν.

Εἰς τὸς πρῶτας τάξεις, ἡ Γουίλελμίνη ἐπυροβόλει. Κάθε τῆς σφαῖρα εἶχε καὶ ἐν ὄσμῃ.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἤμυνοντο μὲ τὴν συνήθη των ἀνδρείαν. Πολλοὶ Βόερς εἶχον ἤδη πέσῃ, πληγωμένοι ἢ νεκροί.

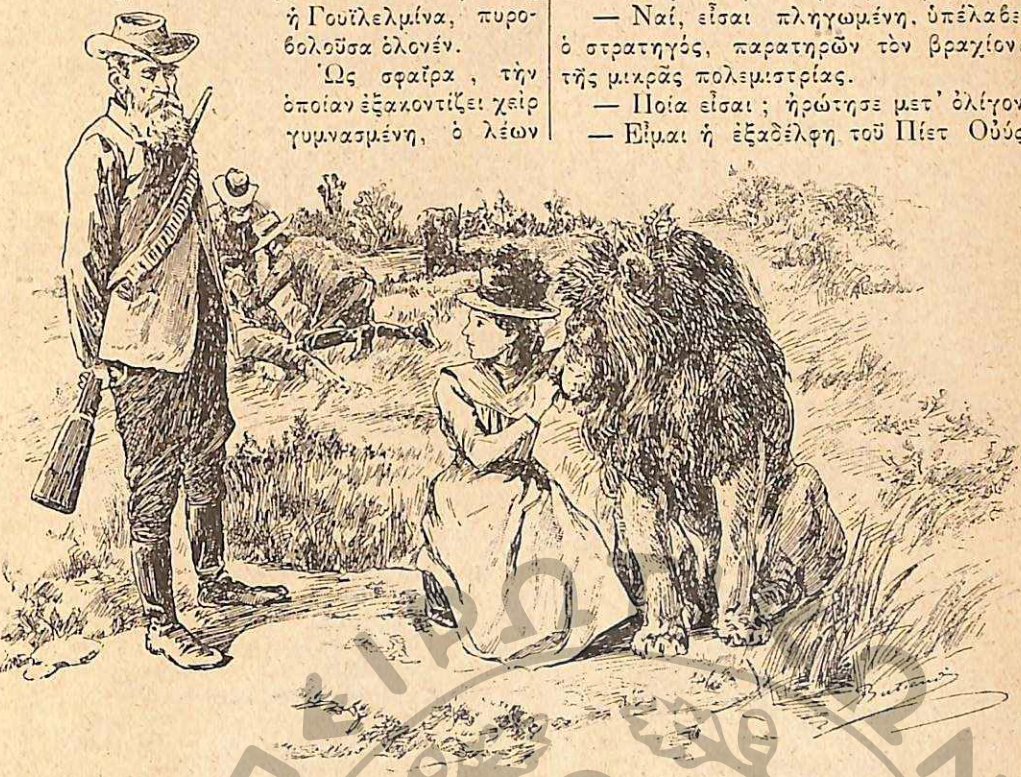
— Ἐπάνω τους, Μαριμπῆ! ἐπάνω τους, Κάνυα! εἶνε Ἀγγλοὶ! ἐφώναζεν ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς Γουίλελμίνης.

Τὰ ῥῶα, ἐξαγριωθέντα, ἐφώρμησαν ἀκράτητα. Ἐδάγκαναν, ἐσπάρασαν, ἔκαμιν ἀφανισμόν.

Οἱ πολιορκούμενοι δὲν εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἤμυνον ὡς ἐντὸς φρουρίου.

— Ἐπάνω τους, Μαριμπῆ! ἐπάνω τους, Κάνυα! ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ ἡ Γουίλελμίνη, πυροβολοῦσα ὀλονέν.

Ὡς σφαῖρα, τὴν ὁποῖαν ἐξακοντίζει χεῖρ γυμνασμένη, ὁ λέων

Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ. (Σελ. 61, στήλ. γ.)

εἰσώρμησε δι' ἐνὸς πηδήματος εἰς ἐν διαμέρισμα, ὅπου εὐρίσκοντο καμμίαι δεκακρία Ἀγγλοί.

Κραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μαζὶ μὲ τοὺς βροντώδεις μυκηθμοὺς τοῦ Μαριμπῆ καὶ μὲ τὰ βαγόνια γυγίσματα τῆς Κάνυας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸ ἄγριον θέλημα της.

— Παύσατε! ἐφώναζεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Ζουμπέρ.

Ἐνας Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς ἔσπεε τὸ μανδύλιν του... Παρεδίδετο.

— Μαριμπῆ! Κάνυα! ἐδῶ! ἔκραζεν ἡ Γουίλελμίνη.

Ὑπήκουσαν καὶ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὅχι μὲ πολλὴν προθυμίαν. Ἡ μανία των ἐξηκολούθει οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν φλογεροί, τὰ στόματά των αἱματωμένα, ἀφρισμένα...

Ἐν ᾧ οἱ νικηταὶ κατεγίνοντο μὲ τοὺς

αἰχμαλώτους των καὶ μὲ τὰ πολεμοφόδια, — τὰ λάφυρά των, — ἡ Γουίλελμίνη, ἔτρεξεν εἰς τὸν παραρρέοντα ρύακα νὰ πλύνῃ τὸ ρύγχος τῶν φίλων της.

Κατὰ σπανίαν σύμπτωσιν, δὲν εἶχον λάβῃ καμμίαν πληγὴν.

Ἡ κυρία των ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἰδίαν τύχην. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφ' ὀφθαλμῶν ἀπὸ τὸν δεξιὸν τῆς ὄμω· ἀλλὰ δὲν το εἶχε παρατηρήσῃ ἀκόμη.

— Ἐπληγώθης, μικρὴ μου; ἠρώτησεν ὀπίσω της μία φωνή.

Ἐστράφη. Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ.

Ἐρῶθημα κατεκάλυψε τὸ σκονισμένον καὶ ἡλιοκαῖς πρόσωπον τοῦ κορασίου. Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Ναί, εἶσαι πληγωμένη, ὑπέλαθεν ὁ στρατηγός, παρατηρῶν τὸν βραχίονα τῆς μικρᾶς πολεμιστρίας.

— Ποῖα εἶσαι; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον. — Εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐδύς

— Εὐγε! εἶσαι ἀνταξία τοῦ ἥρωος, εἶπεν ὁ στρατηγός. Καὶ διατὶ πολεμεῖς;

— Διὰ νὰ σωθῇ τὸ Τράνσβαλ!

Ὁ Ζουμπέρ ἐμειδίασε, καὶ κυττάζων τὸν Μαριμπῆ καὶ τὴν Κάνυαν:

— Εἰσθε ἱκανοὶ νὰ το κάμετε, σὺ καὶ οἱ δύο σου φίλοι, εἶπε. Τί ἀρχὴ τριᾶς!..

Ἐπειτα, ἐπῆρε σιγὰ τὴν Γουίλελμιναν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πᾶμε νὰ σου δέσουν τὸν ὄμο, εἶπε. — Μὰ δὲν μου πονεῖ, ἀπήντησεν ἡ Γουίλελμίνη.

— Θὰ σου πονέσῃ ἄμα κρυώσῃ, ἔλα! Ἡ Γουίλελμίνη ἠκολούθησε τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χέρι, θαυμάζων σιωπηλῶς τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν κατεροψυχίαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς κόρης.

— Τοὺς στρατιώτας που πολεμοῦν λά, εἶπε μετ' ὀλίγον, ὁ στρατηγός των

τούς ανταμείβει. Είπέ μου, σύ τί θέλεις; Χωρίς διαταγμόν, ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν ἀριστεράν της χεῖρα, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ αἰμαδιάζῃ.

Τὸ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἥρωος τοῦ Τράνσβαλ, τῇ ἐφαίνετο ἡ μεγάλη-τέρα τιμὴ, ἡ ὑψίστη εὐτυχία, ἡ ὑπερτά-τη ἀνταμείβῃ.

Ὁ στρατηγὸς ἐνόησε.

Συγκινημένος βαθύτατα, ἔλαβε τὴν φλέγουσαν χεῖρα της καὶ εἶπε σοβαρῶς :

— Ἐξιδέλφῃ τοῦ Πίετ Οὐύς, ὁ Ζουμπέρ σφίγγει μὲ ὑπερφάνειαν τὸ ἀνδρεῖον χερράκι σου.

★

Τὴν ἐπαύριον, ἐν ἄλλο ἀπόσπασμα ἡ-νώθῃ μὲ τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ.

Ἐξυπνήσασα, ἡ Γουίλελμίνια ἐξεπλά-γη πολὺ ὅταν εἶδεν ἐκεῖ τὸν κύριον Ρίσι-σκ, τὸν κύριον Λακῶς καὶ τὸν Πέτρον Μπέντζες, τὸν ἀρραβωνιαστὸν τῆς Διάνας.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότε-ρον, ποῦ εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ὁ λοχαγὸς Ρίσισκ συνεχάρη δημοσίᾳ τὴν ἀνέσιάν του.

— Πῶς; εἶπεν ἰδιαίτερως ὁ συνταγμα-τάρχης Λακῶς πρὸς τὸν γαμβρόν του τὴν συγχάριστες, ἐν ᾧ τῆς ἀξίζει μεγάλη τιμωρία διὰ τὴν δραπετεύσιν της;

— Ἡ μικρά, ἀπεκρίθη ὁ Βόερ, ἔχει αἷμα λέοντος εἰς τὰς φλέβας της ... Θὰ ἐπρωτιμώσῃς νὰ ποθᾷ καλλιτέρα ἀπὸ ἀγγλικὴν σφαῖραν, παρὰ ἀπὸ τὴν λυ-πὴν της ποῦ δὲν θὰ ἐπολέμει.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἐπέτρεπα εἰς τὴν Εἰ-ρήνην μου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὔτε κ' ἐκείνη θὰ τὸ ἤθελε ...

Ὁ Βόερ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Εἰρήνη εἶνε Γαλλίς, εἶπεν ἡ Γαλλία ἔχει ἀρκετὰ τέκνα διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν ἐν ἀνάγκῃ. Ἄλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ὀλίγοι ... μιά φύχτα ... Ἄν ὁ πόλεμος παραταθῇ, οἱ ἄνδρες θὰ ὀλιγο-στεύσουν, καὶ τότε αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ πολεμήσουν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των. Ἰδοὺ διατὶ ἀνα-τρέφομεν τὰς Βοεροπούλας ὥστε νὰ γα-ποῦν τὸν πόλεμον, καὶ ἰδοὺ διατὶ συγχωρῶ εἰς τὰς ἀνδρείας χεῖρας τῆς ἀνέσιός μου τὸ τρυφερό, μὲ τὸ ὅποῖον φονεῖ ἐχθρούς!

Ὁ Χανς Ρίσισκ εἶχεν ἀνάψῃ. Ἡ γα-λήνη τοῦ Φλαμανδοῦ ὑπεχώρει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του πρὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Βόερ, προθύμου νὰ θυσιάσῃ τὴν περιου-σίαν του, τὴν ζωὴν του, καὶ αὐτὰ τὰ παι-διά του ἀκόμη, εἰς τὸν βωμὸν τῆς πα-τρίδος.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKRIAS

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθοῦν τίποτελέσματα τοῦ τριήκοντος Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευ-ματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 1903. Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ μὴ ἔχοντες τὴν πείραν τῶν παλαιῶν, δὲν γνωρίζουν οὔτε τὰ διέφορα εἴδη τῶν Ἀσκήσεων, — τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων πρῶτη ἡ Διάπλασις εἰσῆγαγεν, — οὔτε τοὺς κανόνας μὲ τοὺς ὁποῖους συντίθενται ἑκάστον εἶδος. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς ἀγνοοῦν ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς κανόνας, καὶ ὑποπίπτουν εἰς λάθῃ, διότι δὲν μὲν ἐδῶθη ευκαιρία νὰ τοὺς διατυ-πώσω συστηματικῶς. Τὸ ἔκκαμα ἄλλοτε σκορ-μῆτων. Ἐπειτα, εἰσῆχθησαν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλα εἴδη Ἀσκήσεων, ἐτελεσπονήθησαν δὲ καὶ μερικά παλαιά. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ συντάξω νέας Ἀσκήσεις πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσ-κήσεων, καὶ νὰ δημοσιεύσω ἀπὸ ὀλίγας εἰς κάθῃ φυλλάδιον, ἀρχίζονσα ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ. Οὕτω, μέχρι τῆς προκηρύξεως τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, θὰ ἔχῃ τελεσθῇ ἡ δημοσίευσσις τῶν ὁδηγίων, θὰ λείψουν αἱ ἀπορίας καὶ αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι τώρα μοῦ γίνονται συχνά, καὶ ὁ νέος Διαγωνι-σμὸς θὰ δώσῃ βέβαια ὠριότερα ἀποτελέσματα ἀπὸ ὅλους τοὺς προηγουμένους.

★

Αἰνίγματα.—Τὸ Αἰνίγμα εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἡ ὠριότερα καὶ ἡ δυσ-κολωτέρα ὁλὼν. Ὅπως σημαίνει καὶ ἡ λέξις, ἀντὶ νὰ ὀνομάζω ἓν πρᾶγμα, τὸ ὑπαγισσομαι μόνον, καὶ ἀφῖνω τὸν ἄλλον νὰ το μαντεύσῃ. Μὲ ἄλ-λους λόγους διδῶν τὸν ὁρισμὸν τοῦ ζητουμένου ἄλλ' ἢ ἐν ὁρισμὸν κάπως ἀσαφῆ καὶ διφορούμενον—ἐδῶ χρειάζεται ὅλη ἡ εὐφυΐα, —οὕτως ὥστε, ἐν ᾧ θὰ σημαίνῃ ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ποὺ θέλω καὶ ὅχι ἄλλο, ἐν τούτοις θὰ περιπλέκῃ κατ' ἀρχὰς τὸν λύ-πην, θὰ τὸν κάμνῃ νὰ πηγαίνῃ ὁ νοῦς του ἀλ-λοῦ, θὰ τὸν δυσκολεῖ. Ἄλλ' ἡμεῖς εὐρετέ, ὅσον ἡ λύσις εἶνε δυσκολωτέρα, τὸσον τὸ Αἰνίγμα εἶνε ὠριότερον, καὶ τὸσον ἡ εὐχαρίστησις τοῦ λύοντος αὐτὸ μεγαλητέρα.

Ὅρατον Αἰνίγμα εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δια-τυπώνεται μὲ ἀντιθέσεις. Ὡς παράδειγμα εἰμ-πορεῖ νὰ μὰς χρησιμεύσῃ τὸ δημῶδες Αἰνίγμα τοῦ Πεισινίου:

Βασιλεὺς δὲν εἶνε, — πορῶνα φορεῖ
Ρολόγι δὲν εἶνε—εἰς ὥρας μετρεῖ—κλπ.

Ἀλλὰ πῶς ὀρίζεται εἰς τὸ Αἰνίγμα μία ἔν-νοια ἢ ἓν πρᾶγμα, μὰ ὅμως καλλιτέρα μὲ τὸ εἶναι παράδειγμα. Ἀς ὑποθέσωμεν, ὅτι πρόκει-ται νὰ αἰνιγματοποιήσωμεν τὴν λέξιν Χρόνος. Ἀς ἱδῶμεν τὰς κυριώτερας ιδιότητας τοῦ χρόνου διὰ νὰ δώσωμεν πλῆρη τὸν ὁρισμὸν του. Πρῶτη ιδιότης: ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάκαθεν καὶ θὰ ὑπάρχῃ αἰωνίως, ἄρχων ἐπὶ πάντων ἄλλῃ ιδιότητι, ὅτι ἰατρεῖται τὰς λύπας· τρίτη ιδιότης ὅτι τρέχει καὶ δὲν σταματᾷ ποτέ. Αὐτὰ ἀρκούν· αὐτὰ ὀρίζουν τὸν χρόνον, καὶ ὅχι ἄλλο. Ἀλλὰ διὰ νὰ δώσω-μεν περισσοτέραν χάριν εἰς τὸ αἰνίγμα μὰς, ἂς συλλογισθῶμεν καὶ τοῦτο: Ὁ λύτης διὰ νὰ το λύσῃ, θὰ χάσῃ βέβαια χρόνον. Ἀς τῷ εἴπωμεν λοιπὸν εἰς τὸ τέλος, ὅτι ὅσῳ ζητεῖ νὰ εὕρῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (τὸν χρόνον) τόσῳ το χάνει. Ἰδοὺ μία ἀντίθεσις, ἡ ὁποία δὲν στερεῖται εὐφυΐας.

Τὸ Αἰνίγμα Χρόνος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνω-τέρων, διατυπῶται εἰς στίχους οὗς εἴξῃ:

Ἥμην, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι, κ' αἰωνίως θὰ ὑπάρχω
Κ' ἐπὶ πάντων ἐγὼ ἄρχω
Δίχως φάσμα τούτῳ πόνοισ καὶ τὰς λύπας ἰατρειῶ
Τῶν χρόνων αἰωνίως, κ' αἰωνίως ταχέϊδω.
Τὸ γνωρίζεις τὸν ὅτι μόνον ἄλλῃ δὲν καταλαμβάνεις;
Τώρα που ζητεῖς νὰ μ' εὕρῃς, ὅσο μὲ ζητεῖς μὲ χάνεις!

Εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν Αἰνιγμάτων, μερικοὶ συνειθίζουν νὰ ἀναφέρουν καὶ ἀπὸ πόσα γράμμα-

τα ἀποτελεῖται ἡ ζητούμενη λέξις, ἢ τοὺς ἀντι-στοίχους τῶν γραμμάτων ἀριθμούς, ἢ μόνον τὸ ἄθροισμα αὐτῶν. κλπ. Ἄλλ' ὅταν ὁ ὁρισμὸς τοῦ πρᾶγματος ἢ τῆς ἐννοίας, τὴν ὁποῖαν ση-μαίνει ἡ λέξις, εἶνε καλὸς, αὐτὰ ὅλα εἶνε περιττά.

Τὰ Αἰνίγματα συνήθως διατυπώνονται εἰς στί-χους. Οἱ στίχοι πρέπει νὰ εἶνε τέλειοι καὶ ἡ γλῶσσα ἁπλῇ. Ἄλλ' αὐτὰ πλέον δὲν τα διδά-σκει ἡ Αἰνιγματοποιία, ἀλλ' ἡ Στιχουργικὴ καὶ ἡ Καλίσθησις. Ἀλλως, περισσοτέρον ἀπὸ τὰ λάθῃ τῆς στιχουργίας, — τὰ ὁποῖα εὐκόλως διορθοῦν· ὁ Ἀναγνώστης, — πρέπει νὰ πορευθεῖ τὰ λάθῃ τῆς οὐσίας. Λανθασμένα δὲ κατ' οὐσίαν εἶνε ἐκεῖνα τὰ Αἰνίγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ὁρι-σμὸς διατυπῶται ἢ πολὺ ἀτελής ἢ πολὺ... τέ-λειος. Εἰς τὴν πρῶτην περίστασιν, τὸ Αἰνίγμα ἢ δὲν λύεται καθόλου, ἢ ἐπιδέχεται πολλὰς λύσεις· εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν λύεται εὐκολωτέρα καὶ ἀπὸ τὰ μωρὰ παιδιὰ.

Παράδειγμα λαυκαυμένων Αἰνιγμάτων:

Ἐγὼ τίσασα ποδιάρια
Καὶ σὲ ῥάχιν του ἀνιβαίνεις,
Ἦν θύλῃς νὰ το εὕρῃς
Εἰς τὸν σταῖλον κατεβύνεις.

Τι νὰ εἶνε ἀρά γε; Ἰππος, ὅς ἡ ἡμίονος; Μόνον ἐκεῖνος ποῦ το ἔγραψεν ἡμέτερος.

Ἄλλο:

Κ' εἰς τὴν χώραν θὰ με εὕρῃς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν
Ἀρκεῖ μόνον νὰ σου εἴπω, ὅτι δίδω ἀναμύχλιν.

Ἐντελῶς ἄλυστον. Εἶνε τόσαι χιλιάδες πρᾶγ-ματα, ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ποῦ δίδουν ἀναμύχλιν!

Ἄλλο, τὸ παρίγνωστον καὶ παροιμῶδες:

«Εἶνε ἓν πρᾶγματάκι, ποῦ περιπατεῖ ἔξω κεραμύδα καὶ κάνει νιάου νιάου.»

Ἔτσι ἔ... Πολὺ δύσκολον μὰ τὴν ἀλήθειαν!

Τὸ Αἰνίγμα εἶνε ἡ βάσις ὅλων σχεδὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Διότι, καθὼς θὰ ἴδω-μεν ἀργότερα, τὰ περισσοτέρα εἴδη εἶνε ποικι-λῆαι Αἰνιγμάτων, ἢ μᾶλλον σύνθετα Αἰνίγματα. Κτὶ μερικά Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχον-ται εἰς ὁρισμένον εἶδος, κατατάσσονται εἰς τὰ Αἰνίγματα. Παράδειγματος χάριν:

Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικὸν μου
Καὶ γυνὴ τὸ θηλυκὸν μου.

Πύρρος, Πύρρα. — Δὲν εἶνε καθεαὐτὸ Αἰνί-γμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε Δεξιγρίσις, οὔτε Στοι-χειόγραφος, οὔτε Ἀναγραμματισμός.

Καὶ τοῦτο:

Εἰς τὰ χωρία κατοικῶ, ἔτις ἐξοχὴς συχνά, —
Ἄλλ' εἰς τὰς πόλεις σὺς ποτε τὸ ποδὶ μου δὲν βάξω.

Τὸ στοιχεῖον Χ. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ Αἰνίγματα τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου, τῶν τόνων καὶ τῶν σημείων τῆς στίξεως, εἶνε πλέον ἀπρηχαίμενα, ἐξηγητημένα, καὶ συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου νὰ τα ἐγκαταλείψουν. Ἀς δοκιμάσουν τοὺς ἀ-ριθμούς καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ἢ ὑλγεθρικά σημεῖα, πεδῖον ἐντελῶς ἀνεκμετάλλετον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ εἰμπορεῖ νὰ βγάλῃ ἡ εὐφυΐα.

Δημῶδες Αἰνίγματα.—Τὸ εἶδος τοῦτο δὲν συντίθεται ὑπὸ τῶν φίλων μὰς, ἀλλ' ἀπλῶς συλ-λέγεται. Εἶνε τὰ αἰνίγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχει κάμῃ ὁ λαός. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε ἀρι-στοურήματα εὐφυΐας καὶ παραστατικότητος, καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ κυνηγοῦν, ὅσοι θέλουν νὰ συλλογίσουν τὰς συλλογὰς των. Ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀ-ναφέρω ἐν μόνον Δημῶδες Αἰνίγματα, τὰ εἴξῃ:

Ἦνα πλατύνει μὲλι
Ἀλείπει ὅλο τὸν κόσμον.

Καὶ ἡ λύσις του εἶνε: Ἥλιος. Πραγματικῶς, δὲν φαίνεται μεγαλητέρος ἀπὸ ἓν ἀπλάττω... μὲλι, τὸ ὁποῖον ὅμως χύνεται καὶ ἀλείφει (φω-τίζει) ὅλον τὸν κόσμον. Τὶ ἐξαρνητικὴ καὶ τὶ ὠραία μεταφορά!

Ἐκτὸς τῶν «Δημῶδων» μεταχειρίζομεθα κά-ποτε καὶ «Ἀρχαῖα Αἰνίγματα». Καθὼς γνω-ρίζετε, καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔγραφαν αἰνίγματα καὶ πολλὰ τοιαῦτα διεσώθησαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶν συμμαθητῶν.

— Νίκο, ξεύρεις; ἐγὼ χθὲς ἤρξα ἓν ἀράγκο!

— Κ' ἐγὼ ἤρξα ἓν ῥωμῶ!

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Κερατοῦ Κόλπου

Ὁ Κουφοκεφαλάρης, δαβαίνων πλησίον ὁρῶν καὶ βλέπων αὐτὰς νὰ φεύγουν τρομαγ-μένα, ἀνακρίζει:

— Κουτὲς ποῦ εἴσθε! τί φεύγετε ἔτσι: ἀν-θρωποφάγος εἰμαι;

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Σειμήτος Κόφης

Ὁ Νίκο; ἐτοιμάζεται διὰ τὸ σχολεῖν καὶ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Ἀγλαίαν τί ὥρα ἔχει.

— Ἀχ, καμίνε, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη· τώρα δὲν μπορῶ... ἀργότερα σοῦ λέγω.

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Παριανθοῦ Μερουδιᾶου

Ἡ Αὔρα τῆς Κερκίρας, ταξιδεύουσα, ἐ-ρωτᾷ:

— Δὲν μου λέτε, τί θὰ κίμωμεν ἂν βουλιᾷξῃ τὸ βατόρι;

Καὶ ὁ συνταξιδιώτης Πανταχοῦ Παρών:

— Καὶ τί σε μέλει; Μήπως εἶνε δικό σου;

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Κεκαϊδίστρας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὁ ρι σ τ κ ὤ ς ἡ τ ε λ ε υ τ α ῖ α, διότι εἰς τὸ φύλ-λον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, κα-θὼς καὶ ἡ Κληρώσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ ἄνδρ' εὐ-ρίσκειται εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ κάτω γωνίαν τῆς εἰκόνης, καὶ φαίνεται ἂν στρέφωμεν τὸ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰ-κόνης νὰ γίνῃ βῆσις. Ἡ κε-φαλὴ τοῦ ἐξε-ρινητοῦ, (σκε-πασμένη, ὡς πληροῦται, ὅσιν ἐν δερματίνῃ κολλυπταν,) σχηματίζεται ἀπὸ ἓν μεγάλο ὁ κόναγον, ὁ δὲ σκούφος του εἶνε μέρος τῆς θαλάσσης, χωριζό-μενον ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦ ἀεροστάτου.

ΣΑΣ ὑπεθυμίζω καὶ πάλιν τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος: «Αἰ εἶδοι τοῦ Μαρτίου πᾶρεισιν!» Ὁ θὰ μοῦ εἴπῃτε ἴσως ἡμέτερον, ἀλλ' οὕτω παρήλθον! Ἡ Ναί· μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ὅμως παρέρχονται, καὶ ὅποιοι ἐπρόλαβον τὸν Κύριον εἶδε!

Ποτικονήσι Κερκίρας (Σ. Ρ.) σοῦ εἶχα ἤδη ἐκλέξῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκ προηγουμέ-νης σου ἐπιστολῆς, ὅταν λαμβάνω νέαν μὲ ἄλλα ψευδώνυμα. Τί συμβαίνει;

Φλοῖσθε τοῦ Βδδείνου, δὲν ἤξευρα τὴν νέαν σου διευθύνσιν, καὶ ἴσα-ἴσα ἤμουν πολὺ λυπη-μένη ποῦ ἠναγκάσθην διὰ τοῦτο νὰ διακόψω τὴν

ἀποστολὴν τοῦ φύλλον σου. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μοι γράψῃς ὅπως πρῶτα.

Ἀῦρα τῆς Κερκίρας, ἐγκρ' νῶ σήμερον τὸ ψευ-δώνυμον τῆς νέας φίλης. Εἶδα ὅσα μου γράφεις περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ χάρω ποῦ σου πα-ρέχει τὸσσην εὐχαρίστησιν τὸ ἐκ 45 τετραδίων Λευκωμᾶ σου. Αἱ λύσεις δεκτοί.

Τριφύλλι, σοῦ ἔστειλα ὅ, τι ἐξήγησες καὶ ἐνέ-χρινα τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μὰς φίλης· Σ' εὐ-χαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τὰ νῆα ξεσπαθώματα.

Κ' ἐμένε, Ἀργυροειδὴς Ὀμιχλῇ, καὶ μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶσαι μία τῶν καλλιτέρων φίλων μου· καὶ τὸ κατὶ αὐτὸ εἶνε ἡ θερμὴ καὶ ὠραία ἐπιστολή σου.

Ἄφρα Καρδία, πολὺ ἀργὰ ἔλαβε τὴν ὠρίαν σου κάρταν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὴν ἀνέφερα μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις. Ἡ Κική ἐ-ξετρελλάθη ἅμα ἤκουσεν ὅτι θὰ τῆς στείλῃς ὁ-λυμπικὰ γράμματάς της.

Βέβαια, Ὁδελσθε τῆς Κλεοπάτρας, θὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμον σου εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας, ὅταν μοῦ γράψῃς. Μὴν ἀνησυ-χῇς, διότι δὲν ἔγινε κανένα λάθος. Ἄν συνέ-πισαν τὰ ἀρχικά Κ. Β. δὲν σημαίνει· μήπως μοι εἶχες προτείνει καὶ σὺ τὸ ψευδώνυμον, Κε-ράτιος Κόλπος; Ἄλλοι Κ. Β. εἶνε ὁ λαθὼν αὐτός. Ἐπειτα λάβε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι τὰ ψευ-δώνυμα δὲν δημοσιεύονται μόνον εἰς τὸ φύλλον, ἀλλὰ καταγράφονται καὶ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, τὸ ὁποῖον κρατῶ.

Πολὺ περίεργον, Κορινθιακὸν Κῦμα, νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον τέσσαρας καὶ πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδοτὴν του, ἐν ᾧ εἶσαι τὸσον πλησί-ον! Βεβαίως καταίει τὸ Ταχυδρομεῖόν σας! Ἰσα-ἴσα φέτος; τὸ φύλλον τυπώνεται πολὺ ἐνω-ρίς, ἀπὸ τὴν Πέμπτην, διὰ νὰ το ἔχουν ἐγκαίρως ὅλοι οἱ συνδρομηταί, καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀκόμη.

Ἡλλαῖα τὴν διευθύνσιν σου, Μυστηριώδης Φύσις, καὶ τώρα ἐλπίζω ὅτι θὰ λαμβάνῃς τὰ συλλάδια εὐκολωτέρα. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κα-λὰ γράφεις. Εὐχαίμαι, Μαῦρον Σύννεφον, νὰ γίνῃ ὁ ἀδε-λφός σου καλὰ καὶ νὰ ἐπανακτῇ τὴν φαίδρο-τήτά σου. Δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν ἄλλην πλγροσο-ρίαν σου, διότι δὲν ἤξευρα μὲ ποῖον ψευδώνυμον τὴν ἤθελες. Ἄλλ' ἀρὰ γε καὶ ἡ Βίγλα μὲ αὐ-τὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξήγησεν ἀλληλογραφίαν;

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, Βροντὴ τοῦ Διδό. Ναί, ἡ περὶ ἡς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία καὶ ἔχει ἐν ὠρίαν ψευδώνυμον.

... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰμαι 19 ἔτων, — μοῦ γράφει σήμερον ὁ Ἀρχικαλαμπούρασις, — ἀλλ' ἀρ' οὐ εὐσεβῶς ἀνοήτῃ εἰς τὸ φυλ-λαδίον σου, δὲν θὰ δυνήθῃ

τόν ὁποῖον γνωρίζει. — ἡ Ὁραία Χαλκίς ἀντασπάζεται τὴν Νηρηίδα τοῦ Εὐβοϊκοῦ — ἡ Μαργαριτοφόρος πληροφορεῖ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὅτι μένει ἐν Ἀθήναις, καὶ ἀσπάζεται τὸν Λιόνην-Σουλῶτην μετ' τὴν Κλειώ — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ τὴν Κανκασίαν, ὅτι δι' αὐτὸν θὰ εἶνε πάντοτε Κανκασία, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζῃ τὸ νῆον τῆς ψευδώνυμον — ἡ Μόρως ἀντασπάζεται τὴν Μελαγχροίνην Ἑλληίδα, μετ' τὴν ὁποίαν ποθεῖ νὰ γνωρίσῃ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις πληροφορεῖ τὴν Ἑρμιόνην Τολιοπούλου ὅτι δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ τὸν ὄνομα τῆς, καὶ ἂν θέλῃ, ἅς τῇ στείλῃ τετράδον πρῶτη — ἄλλαι πληροφοροῦνται παρελθόντων ἐλλείπει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Φαληρικὴ Αὔρα μετ' τὸν Λιαχὸν Ὁρίοντα, Διοπτροσοφοῦσαν, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας καὶ Χλόην τοῦ Κηρύσσου (μετ' ἃ δόματα των, ἂν θέλουν) — τὸ Κῦμα τοῦ Δουράβεως μετ' τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάριδα, Κόρη τοῦ Δουράβεως (μετ' ὁνόματά των), Τραγιάσκην καὶ Ἀερονταπούλαν — ὁ Πασιμαρὸς μετ' τὴν Ἀμβρακιώτιδα Αὔραν, Ἐπιμελὴ Μαθητρίαν, Στρομφίον καὶ Κόντη Ραπανάκην — ἡ Σιωπηλὴ Νύξ μετ' τὴν Καρδίαν ἐπὶ Πέτρην, Γλυκεῖαν Καρδίαν, Πενθοῦσαν Καρδίαν καὶ Γλυκὴ Ὀνειρόν (ἄλλα μετ' ὁνόματά των) — ὁ Τηλέμαχος μετ' τὴν Νουσταλροῦσαν Ἑλληίδα καὶ Βίγλαν (εἰ δυνατόν μετ' ὁνόματά των) — ἡ Ἀγριοβιόλεττα μετ' τὸν Ἀγγελον Ἀνδρινόν, Κυκαλιάν, Ἀνεμώνην τῶν Πατισίων καὶ Ποιμενίδα τῆς Δόφης — ὁ Νὰν Ἀγγ μετ' τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας, Γαλλικὴν Ναυαρίδα καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς — τὸ Σμαράγδιον Περιδέριον μετ' τὸν Λευκὸν Κρήνον, Ἀμβρακιώτιδα Αὔραν, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Τσιγγαρέλαν — ἡ Μόρως μετ' τὸ Ἰλίον Μελάνθρον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Μενεξεδένιαν καὶ Φιλοπάτριδα Ἰάδα (μετ' ὁνόματά των) — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετ' τὴν Πενθοῦσαν Καρδίαν, Εὐχαριν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον καὶ Μαργαριτοφόρον — τὸ Ἀρθος Μαῖου μετ' τὸν Λοφίαν, Βίγλαν, Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἰνῶ — ἡ Ἀγροτικὴ Ζωὴ μετ' τὴν Γλυκὴν Φωγὴν καὶ Πολύχρωμον Χρυσάλλιδαν — ἡ Εὐγενὴς Καρδία μετ' τὴν Μυστικὴν Φωγὴν, Μικρὰν Ἀρθοδόκην, Κυκαλιάν καὶ Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς — ὁ Πανταρχὸς Παρὼν μετ' τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (μετ' ὁνόματά των) — ἡ Κωπηλῆτις Κύθρον μετ' τὸν Ἀταβύριον Ρόδον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Δροσοῦλαν τῆς Ὀσσης — τὸ Λευκὸν Κρήνον μετ' τὸν Δαρνοσσεφὴ Νάδαρον, Πασιμαρὸν, Ἰνμνάσιον Χίου καὶ Ἀκτίνα τῆς Ἑλευθερίας — ὁ Ἀγγελος Ἀνδρινὸς μετ' τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας, Δίσκον τοῦ Ἠλίου, Ἀντιγόνην καὶ Χαμέτην Εὐδυνίαν — τὸ Κύνειον Ἄσμα μετ' τὸν Φάρον τῆς Μυκόνος, Χιοροσκεπὴ Δόφην, Ἐρυθρὸν Νέφος καὶ Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου — τὸ Μολὼν Λαβὲ μετ' τὴν Θεταλίδα Καλλιτέχνιδα, Πτηνὸν τῆς Ἑρμιῶν καὶ Ἀθῶν Καρδίαν (μετ' ὁνόματά των, ἂν θέλουν) — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετ' τὸν Σοφὸν Πιτακὸν, Νουσταλγὸν τῆς Θαλάσσης, Χιακὴν Πανόληγον καὶ Καριογιώστην — ἡ Ξανθὴ Μαυρομάτα μετ' τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Κόρη τῶν Ἀλπεων — ὁ Τσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετ' τὴν Βίγλαν, Ἀρτανιάν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Γαμβέτταν — ἡ Γλυκεῖα Καρδία μετ' τὴν Πενθοῦσαν Καρδίαν, Μόρως καὶ Ἀγγὸ Μενεξεδάκι.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ὑπερήφανον Ἰππία, Ἀρθος τῆς Κερκύρας (σοῦ ἐστὶν αὐτὸς τὸν ὅμοιον ποὺ ἐξήγησες συνδρομὴ δι' Ἀ. Ρ. τ' ἐλοσπάντων ἐλήφθη) Ὀυρανὸν τῆς Ἰωρίας

(πῶς! ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ σου ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις!) Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής.) Ἰωάννην Ν. Φαρμακίδην, Μιθριδάτην (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγάπῃ) Σεμνὴν Κόρη (ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη καὶ ἡ παραγγελία ἐξετέλεσθη μὴν ἀνησυχῇς ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε πάντοτε φίλῳ μου) Κόκκινον Καπελάκι (ἡ θυμὸς σου ἦτο περιττὴ διότι πῶς ἡμποροῦσε νὰ μὴ σου στείλῃ ἄλλο φύλλον;) Δεσποινίδα Παρκαράτην (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Κωνστ. Ε. Κουλλέπην (ἐστὶν αὐτὴ τὰ Π. Π. εὐματα ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν· στείλῃ μὲν ἄλλα, ἂν θέλῃς) Ἀσπρο Ποιτισκί (θὰ ἔλαβες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σου ἀπαντήσω) Σοφὸν Πιτακὸν πραγματικῶς ἐν ἦτο διὰ τὸν Κόδρον· ὥστε τὸ ἄλλο ἐστὶν αὐτὸ πρὸς τὸν Νυκτοκόρακα) Κεράτιον Κόλπον (ἐγχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὅτι νειρὸν σου, καὶ νὰ σε γνωρίσω μὴν ἡμέραν ἀπὸ προσωπικῶς) Μικρὸν Φιλότατην (δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ δὴλωσις, διότι δὲν ἦτο υποχρεωμένος νὰ δεχθῇς τὴν ἀνταλλαγὴν) Ζωηρὰν Φλόγα Ἀμαρυλλίδα (καλὸν τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ θὰ δημοσιεύθῃ μετ' τὴν σειράν του.) Τυρολομίαν (εὐχαριστῶ πολὺ αἱ παραγγελίαι σου ἐξετέλεσθησαν) Ἀβλάδιον, Ἀγγελοῦ Ἀνδρινόν (ποῦ μου γράφει πάντοτε ἐν βίᾳ) Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας, Ἰτέαν, Μελιχρὸν Ἀκτίνα (ἀφ' οὗ δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν, ὅρσεις νὰ τῇ στείλῃς τετράδον πρῶτη) Χρυσὸν Παράκι (πράγματι, οἱ ἐκείφίλοι μου εἶνε ὀλίγοι καὶ εἶμαι βεβαία διὰ τὸ ἐσπόμενόν σου θὰ ἔχῃ καλὰ ἀποτελέσματα) Τρυποκάρυδο (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον ἡ ἐπιστολὴ σου μετ' συνεκίνησε πολὺ) Εὐμαίον, Ἑλπιδοφόρον (ὄχι, δὲν εἶναι περὶ τῆς ἀγάπης σου δὲν ἀμειβώμεθα) Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς, Κελαϊδίτην (εὐγε, ὡραϊότατα τὰ Π. Π. πνεύματα) Ροδοστεφαιωμένη Ἀνοιξί (τὸ πιστέω· ὅμως, ἂν εἶχες πολλὴν διάθεσιν, θὰ εὕρισκες κάποτε ὀλίγον καιρὸν) Κωνστ. Π. Δαϊδύλον, Δαίμαρρον Πορτίκι (τὴν ἔλαβες καὶ μὴν ἀνησυχῇς [Ε] διὰ τὸ ὥραϊον γραμματικῶν) Ἑλληνα Σημαιοφόρον (αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν) Ἰουλίαν καὶ Ἄγιον Ρέπον, Μόρως, Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα (θὰ δημοσιεύσῃς τὴν ἀνταλλαγὴν) Ὁραϊαν Χαλκίδα, Μολὼν Λαβὲ (τί λέγεις; νὰ καταργήσω τὰ γνωσμάτα τῶν μικρῶν, διὰ νὰ ἔχετε σῆς οἱ μεγαλύτεροι περισσότερα; . . . ὅτι θὰ σκώσουν ἐπ' ἀπάντασι! καὶ ξιφύρις ποιεῖ . . . οἱ μεγάλοι, ποὺ διαβάζουν τὸν Φασουλῆν μετ' τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν) Μαργαριτοφόρον (περιμένω καὶ τὰ «πολλά») Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (ὥραϊον τὸ σχέδιόν ἄλλα. . . ἄλλα. . .) Μόρως ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολὴν) Ἰδακίαν Γλυκύτητα (φροντάζομαι τί ἔγινε! . . .) Τυδέα κ.λ.π. κ.λ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡλικίας δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

72. Λεξιγράφος.

Στοιχεῖον, κράτος κ' ἐντόμον

ἐπὶ εἰς τὸ χεῖρ,

Κι' ὄραϊον ὄπλον ἔκαμα,

ὡς εἶδος τι... μαχαίρ.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

73. Στοιχειογράφος.

Τῆς κεφαλῆς ἡ ἀλλαγή,

λύτα, μονάχα αὐτὴ φέτει,

Δίμνη γνησία ἑλληνική.

ἔξιν πρωτεύουσιν νὰ γένη.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

74. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι σκάφος ἐλαφρὸν

ὅπως, ἔχω ἂν μάφισης,

Καὶ ἐπιθετοὺς κοῖνον

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

75. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1.—Εἶμαι ἀρχαῖος ποιητής.

2.—Εἶμ' ἐκ τῶν Σατύρων εἰς.

3.—Ζῶν τι κοῖνον πολὺ.

4.—Ρήματος προστακτικῇ.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

76. Πυραμίδες.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σύζυγον Αὐτοκράτορος.

+ = Σύμφωνον.

+ = Σύνδεσμος.

+ = Ἐρπετός.

****+**** = Διπλωμάτης.

*****+***** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

*****+***** = Αὐτοκράτωρ.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

77-78. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.—Πᾶς ἂν κόσμος ἦ: ἦν ἡμῶν ἐν κράτει.

2.—Ὁ λαὸς εἶνε σπάρτος.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

79. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Φράσιν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ὅσο γραμμάτων ἐκίστη: τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις, ἀπο- λούσας καὶ ἂν σερᾶν φράσιν:

ἔνδυμα, ἀρακινῶ, πυρὰ, ἀντί, κλεινὴ.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

80-82. Συμπληρώσεις φράσεων.

1. Κακοῦ—δωρὰ—οὐκ—.

2. Χρηστὸς—οὐ—λόγος.

3.—οἶκον—ἀδικία—καθαρεῖ.

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

83. Φωνηεντολόγον.

πς-κνγ-πλς-λγς δ-πν-κνν

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

84. Γρίφος.

1885

ἄρ 1900

1902

ἔν

Ἐστὶν ὁπλὸς τῆς ὀφθαλμοῦ Χαλκίδος

ΛΥΣΕΙΣ

Πνευματικὸν Ἀσκήσεων τοῦ φιλίου 49.

554. Σίκινος (σ' κοινός).—555. Σιδὼν (σ' Δών.)

—556. Θόλος θολός.

557. ΘΑΛΑΣΣΑ 558 Ὁ ἀριθμὸς 111, ὁ ὁποῖος πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν αὐτὸν

του, δίδει γινόμενον

11321.—559 Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν συμ-

φώνων Μ Β σχηματίζονται

ζονται: βωμός, βῆμα, βλέμμα, ὄμβρος, ἀμ-

βων.—560. Ἰσα-εεσι=ἰκέτας ἔλπει (Ἰππὸν

τος, Εὐρύκην, Ἀελλῶν, Εὐτέρην, Εὐάρην, Ε-

ριτῶν, Ἰππῶν) —561. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς

Εἰκόνας δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλλη-

λογαρίαν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἀπὸ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ἀπὸ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀνεγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ὅσα συλλέγεις γραμματισμῶν, παρκαλῶ τοὺς μὴ ὄντας, εἰς εὐχεστώμεναι, νὰ μοι πέμψωσι τοιαῦτα καὶ θέλωσι με ὑποχρεώσαι.—

Διευθυνσις: Διάνα Μαρτίαν Π. Παπαγιαννο-

πούλου, Ἀθῶν. (Β—14)

Τὰς θερμότητας εὐχαριστίαις μου προσφέρω εἰς

τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, διὰ τὰς λαμπράς

καὶ φιλοπάτριδας ἀπαντήσεις τῶν Μικρῶν Μυ-

στικῶν.—Χρυσότερος Ἀλκυόν. (Β—15)